

[Diderichsen.]

anlæg ved Østerport Station, hvor jeg har indtryk af, at det, efter at kørebanerne er blevet så meget udvidet, er mere fristende at køre frem i parallelkørebane, når der er fodgængere i den ved siden af liggende kørebane. Derved opstår der betydelig usikkerhed for begge trafikarters vedkommende: fodgængerer ved ikke, om han skal gå frem eller stå stille, og bilisten ved ikke, om han skal holde tilbage eller køre frem. Jeg ved ikke, om der er noget at gøre ved disse problemer, men jeg vil gerne henlede justitsministerens opmærksomhed på, at jeg tror, der foreligger noget her. Om det fortrinlige anlæg ved Østerport med de nye tunneler har jeg kun godt at sige, men jeg synes, man har glemt at sætte prikken over i'et, for den farligste af fodgængerovergangene ved Østerport er jo den, der går over Østbanegade til Glaciscafeen fra Østerport Station. Der har man trafikken meget kraftigt bagfra, en trafik, som er glad over nu endelig at være sluppet forbi det store kryds og ikke længere behøver at holde tilbage for mulige trafikanter, som skal over til stationen fra stoppestedet. Jeg har lagt mærke til, at det i mange tilfælde er meget nær ved at gå galt.

Den anden bemærkning, jeg skal gøre, har tilknytning til ministerens ord om adskillelsen mellem den gennemgående og den lokale trafik. Jeg vil gerne fra denne talerstol gøre en bemærkning om det i offentligheden meget diskuterede projekt om at føre en motorgade fra nord ind langs med de københavnske søer. Jeg finder, at vi her har et udmærket eksempel på, hvor misvisende det er at ville føre en motorgade med dens tunge og støjende og ildelugtende trafik ind igennem et rekreativt område, som naturen har skænket os — endda således at trafikken passerer direkte forbi kommunehospitalet. Jeg finder her et punkt, hvor netop hensynet til denne adskillelse mellem den gennemgående trafik og den lokale trafik måtte gøre sig gældende med en sådan styrke, at man undgik at lægge motorgaden ad denne linjeføring. Jeg forstår også, at sagkundskaben har foreslået andre linjeføringer, som måtte kunne gennemføres, så vi nøjedes med en lokal gade i Østersø- og Nørresøgadeområdet, linjeføringer, som ikke ville skade og nedsætte de rekreative virkninger

af søområdet, navnlig når dette engang får en mere fantasifuld udformning end den fantasiløshed, som i øjeblikket præger dette område.

Til selve spørgsmålet om en kommission skal jeg sige, at jeg er jo ikke nogen særlig varm tilhænger af kommissioner, og deres effektivitet vil jeg gerne sætte et spørgsmålstegn ved, navnlig jo større og mere mangede de bliver. Så jeg ved ikke, om det måske alligevel ikke er bedre for effektivitetens skyld og trafikikkerhedens skyld, som jo på alle måder må fremmes, om man udbyggede trafikforskningsinstituttet eller udvalget til et virkeligt institut, men jeg vil da ikke på forhånd på mit partis vegne stille mig afvisende over for muligheden af nytten af en sådan kommission.

Skræppenborg-Nielsen: Vi kan vist alle sammen meget hurtigt blive enige om, at de tusindvis af ulykker, som motoriseringen medfører, er forfærdelige — for ikke at sige gruopvækkende — menneskeligt og socialt, og det er for mig helt klart, at der må gøres noget, for som det går nu, kan vi simpelt hen ikke være det bekendt. Der er vel næppe her som i mange andre forhold tvivl om, at selve årsagerne til de mange forfærdende ulykker er talrige, og at hele spørgsmålet om ulykkernes årsager trænger til at blive kortlagt i højere grad, end tilfældet hidtil har været.

Så vidt og så langt men — og det var det, jeg egentlig ønskede at give udtryk for — der er for mig ingen som helst tvivl om, at farten, den alt for ofte for høje fart, er årsagen til de fleste ulykker, og så kan man for min skyld kortlægge og analysere og forske og nedsætte udvalg og nedsætte kommissioner så meget, man har lyst; det er farten, der først og sidst er den skyldige, først og fremmest farten, og jo før man vil og ikke mindst tør erkende dette, des bedre.

Mads Eg Damgaard: Næsten alle mennesker, tror jeg, kan give gode råd, når det drejer sig om trafikproblemer, og jeg tror heller ikke, at det er helt uden grund. Jeg glæder mig over, at disse vigtige problemer nu tages op, og at man vil se at få dem nærmere undersøgt, men jeg er lidt ked af, at det skal ske i en kommission, for jeg er bange for, at det så vil tage for lang tid